

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Tomáše Zubka v právní věci žalobce **Prefa Pardubice, a. s.**, se sídlem Rosice nad Labem, U Prefy 579, zastoupeného JUDr. Tomášem Chlostem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zámecké 7, proti žalovanému **Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2009, č. j. 10 Ca 94/2009 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Podnětem ze dne 7. 1. 2009 se žalobce domáhal, aby žalovaný podal návrh na zahájení kárného řízení proti konkrétně jmenovanému soudci Krajského soudu v Hradci Králové. Přípisem ze dne 6. 2. 2009, č. j. 33/2009-OJ-SO/6 (dále též „napadený přípis“), sdělil žalovaný žalobci, že jeho podnět (i obsahově totožný podnět ze dne 11. 11. 2008 adresovaný Krajskému soudu v Hradci Králové) byl prověřen předsedou a místopředsedkyní Krajského soudu v Hradci Králové, přičemž podněty byly shledány nedůvodnými a byly odloženy bez učinění dalších opatření. Žalovaný žalobci dále sdělil, že se ztotožňuje se závěry a stanovisky předsedy a místopředsedkyně Krajského soudu v Hradci Králové a nebude tudíž přijímat k podnětu žalobce ze dne 7. 1. 2009 žádná další opatření.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení „rozhodnutí ministra spravedlnosti ČR dokumentovaného přípisem ze dne 6. 2. 2009 č. j. 33/2009-OJ-SO/6“ a dále toho, aby soud nařídil žalovanému znovu jednat o návrhu žalobce ze dne 7. 1. 2009 a aby své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Městský soud žalobu usnesením ze dne 16. 7. 2009, č. j. 10 Ca 94/2009 - 28, odmítl.

V odůvodnění svého usnesení městský soud konstatoval, že v projednávaném případě směřuje žaloba proti úkonu orgánu veřejné správy, který není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 2 a § 65 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tj. rozhodnutím, jehož předmětem by bylo rozhodnutí o veřejném subjektivním právu žalobce. Aby měl takový úkon povahu správního rozhodnutí (v materiálním smyslu), musel by zakládat, měnit, rušit nebo závazně určovat práva nebo povinnosti žalobce, tedy musel by se týkat veřejného subjektivního práva žalobce, a to bez ohledu na zvolenou formu. Tak tomu v posuzovaném případě nebylo. Napadeným přípisem žalovaný pouze sdělil, že návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti jmenovitě určeného soudce nepodá, neboť se ztotožnil s dřívější argumentací předsedy Krajského soudu v Hradci Králové. Městský soud připomněl, že podle ustanovení § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je správní orgán povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední, a na žádost toho, kdo podnět podá, mu ve stanovené lhůtě sdělit, že řízení zahájil, nebo že neshledal důvody k jeho zahájení. Formální stránka takového sdělení není zákonem upravena; může tak být učiněno i neformálním přípisem.

Městský soud dále uvedl, že řízení o kárné odpovědnosti soudců se zahajuje na návrh taxativně vymezených osob [§ 8 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o řízení ve věcech soudců“)], mezi něž patří i ministr spravedlnosti. Zákonodárce neumožnil, aby návrh na zahájení kárného řízení mohl podat kdokoliv jiný mimo stanovený okruh činitelů, tedy například účastník soudního řízení, který je nespokojen s rozhodnutím svého zákonného soudce (resp. soudců); ten může svou nespokojenost s rozhodnutím soudu ve věci uplatnit cestou zákonných opravných prostředků. Zákonodárce neumožňuje disciplinárně postihovat soudce za jeho nezávisle učiněný a právně odůvodněný verdikt jen proto, že se účastník řízení věcně a argumentačně s rozhodnutím soudu neztotožňuje. Jestliže žalobci nepřísluší právo podat návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce, nemůže ani na oprávněném subjektu vymáhat podání takového návrhu. Není důvodným tvrzení, že pouze podáním podnětu k zahájení kárného řízení se žalobce může domoci práva na spravedlivý proces a ochrany svého vlastnického práva. Výsledek případného kárného řízení by navíc právní postavení žalobce nijak bezprostředně neovlivnil. Napadený přípis se nedotýká žalobcových veřejných subjektivních práv a nemá proto povahu správního rozhodnutí ani po stránce materiální. Subjektivní právo kohokoliv vyvolat kárné řízení se soudcem nezakládají ani Občanskoprávní a Trestněprávní úmluvy o korupci (publikované pod č. 3/2004 Sb. m. s. a č. 70/2005 Sb. m. s.), na něž se žalobce odvolává. Městský soud proto žalobu podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Usnesení městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, opírající se o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti, i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí, je nicméně zřejmé, že stěžovatelem může být toliko tvrzen kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá právě na tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby (návrhu) řízení. Jak nicméně vyplývá z judikatury, pod tímto důvodem kasační stížnosti v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení se fakticky skrývají i další důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu. K tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2002 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel především namítá, že se neztotožňuje s právním hodnocením věci ze strany městského soudu, ve prospěch tolerance kárného provinění soudce. Městský soud nerespektoval závazky ČR, vyplývající z Občanskoprávní úmluvy o korupci a Trestněprávní úmluvy o korupci. Je přesvědčen, že se soudce v konkursní věci dopouští korupce, a to při výkonu dohlédací činnosti podle ustanovení § 12 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „konkursní zákon“). Soudce se, dle jeho názoru, dopustil kárného provinění podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Jeho jednáním byla narušena důvěra stěžovatele v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Kárné provinění soudce i odmítnutí podnětu k návrhu na zahájení kárného řízení žalovaným zasahuje do práv stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a do práv garantovaných v hlavě V. Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Kárné provinění soudce přímo zasahuje i do práva stěžovatele, coby většinového konkursního věřitele vlastnit a pokojně užívat majetek; tím je porušeno ustanovení čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě a čl. 11 Listiny. Městský soud zbavil stěžovatele práva na účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem podle čl. 13 Úmluvy, i práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 36 odst. 2 Listiny. Správní žaloba je tak posledním prostředkem ochrany práva stěžovatele vlastnit a pokojně užívat majetek.

Stěžovatel dále polemizuje s názorem městského soudu, že se má kárné provinění soudce vypořádat v řízení o odvolání ve věci, ve které byl stěžovatel s kárným proviněním soudce konfrontován, nebo podnětem k činiteli, který je k podání návrhu na zahájení kárného řízení zákonem zmocněn. V této souvislosti poukazuje na to, že podle ustanovení § 66b odst. 2 konkursního zákona není přípustné podat odvolání proti rozhodnutím soudu vydaným v rámci dohlédací činnosti podle ustanovení § 12 konkursního zákona. Narozdíl od městského soudu zastává stěžovatel názor, že odmítnutí podnětu k návrhu na zahájení kárného řízení má povahu správního rozhodnutí, které závažně zasahuje do jeho práv.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry městského soudu, a proto pokládá kasační stížnost za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Z výše uvedeného je zřejmé, že spornou právní otázkou je, zda žalobou napadený úkon žalovaného je, z materiálního hlediska, soudně přezkoumatelným rozhodnutím. K tomu je třeba předeslat, že Nejvyšší správní soud, při respektování čl. 36 odst. 2 Listiny, si je vědom toho, že jakékoliv výluky ze soudního přezkumu je třeba posuzovat nadmíru obezřetně a restriktivně a v případě jakýchkoli pochybností o tom, zda žalobci svědčí právo na přístup k soudu či nikoliv, je vždy nutné přiklonit se k výkladu ve prospěch soudního přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007 – 197, publikovaný pod č. 1717/2008 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě však Nejvyšší správní soud žádných pochybností neshledal.

Rozhodující otázkou je v posuzovaném případě posouzení aplikace ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s., podle něhož jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Pojem *rozhodnutí* je legislativní zkratkou, která je vyložena v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení se za *rozhodnutí* považuje úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti toho, kdo tvrdí, že byl přímo nebo v důsledku takového úkonu správního orgánu zkrácen na svých právech.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 – 104 (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), vyplývá, že „úkon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy, neboť i neformální přepis může být rozhodnutím v materiálním smyslu (§ 65 s. ř. s.).“ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005 - 55, k tomu dodává, že „dělícím kritériem pro připuštění soudního přezkumu správních rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. není jejich hmotné či procesněprávní povaha, nýbrž konkrétní projev v právní sféře účastníka řízení.“ Těmto požadavkům městský soud vyhověl, neboť úkon žalovaného neposuzoval podle formy, ale podle jeho možných dopadů do právní sféry stěžovatele.

Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 – 54, publikovaného pod č. 792/2006 Sb. NSS, se dále podává, že „[s]oud je povinen v každém jednotlivém případě zkoumat, zda se (...) rozhodnutí dotýká subjektivních práv či povinností žalobce, a to včetně těch, jež pramení v ústavním či v mezinárodním právu; v pochybnostech je na místě přijmout závěr ve prospěch soudního přezkumu.“ Tomuto požadavku městský soud dostal, neboť z odůvodnění napadeného usnesení je seznatelné, jakými právními úvahami se řídil a proč úkon žalovaného nepovažoval za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., které by se mohlo dotýkat subjektivních práv a

povinností stěžovatele. Bez ohledu na to, že úkon žalovaného byl představován neformálním přípisem, vyhodnocoval městský soud, zda právě takovým úkonem nebyly zakládány, měněny, rušeny nebo závazně určovány práva nebo povinnosti stěžovatele či zda se nemohl tento úkon negativně projevit v jeho právní sféře a dospěl k závěru, že nikoliv. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a to z následujících důvodů.

Stěžovatelovo podání ze dne 7. 1. 2009 bylo nazváno jako „*Oznámení kárného provinění soudce (...) dle § 87 odst. (1) zák. č. 6/2002 Sb. a podnět k návrhu na zahájení řízení dle ustanovení § 128 zák. č. 6/2002 Sb.*“ S tímto podáním orgány státní správy soudů naložily v souladu se zákonem jako se stížností ve smyslu ustanovení § 164 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Řízení o stížnosti je specifickým řízením *sui generis*, v jehož rámci je příslušný orgán státní správy soudu povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené a o způsobu vyřízení stížnosti vyrozumět podatele stížnosti (§ 172 a § 173 odst. 1 citovaného zákona). Byla-li stížnost shledána důvodnou nebo částečně důvodnou, musí být podatel stížnosti vyrozuměn i o tom, jaká opatření byla přijata k odstranění zjištěných závad (§ 173 odst. 3 zákona o soudech a soudcích). Zjistí-li příslušný orgán státní správy soudu při vyřizování stížnosti, že prošetřovaný soudce porušil zaviněně své povinnosti při výkonu funkce nebo že jeho chování narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, je (nepostačí-li přijetí jiného opatření) povinen podle zásady oficiality podat návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce, a to podle zákona o řízení ve věcech soudců (§ 173 odst. 3, *in fine* a § 128 odst. 1 zákona o soudech a soudcích).

Předmětem stížnostního řízení *sui generis* není rozhodování o právech a povinnostech podatele stížnosti, ale jde o prošetření skutečností, ve stížnosti uvedených. Výsledkem prošetření bude vždy písemné vyrozumění podatele stížnosti o tom, že orgán státní správy soudu buď žádné pochybení neshledal (a nebude proto přijímat žádná opatření k nápravě), nebo že pochybení shledáno bylo (v takovém případě uvede orgán státní správy soudu i jaká konkrétní opatření k nápravě byla přijata). Především je nutno zdůraznit, že výsledek prošetřování a vyřizování stížnosti nikdy nemůže být ztotožňován se samotným zahájením kárného řízení. Řízení o kárné odpovědnosti soudce je zahájeno teprve podáním návrhu kárným žalobcem podle ustanovení § 8 zákona o řízení ve věcech soudců; kárné řízení (na rozdíl od vyřizování stížnosti dle části první hlavy druhé dílu šestého zákona o soudech a soudcích, které je správní činností) je řízením soudním (viz § 3 a násl. zákona o řízení ve věcech soudců). V žádném případě tedy nelze hovořit o tom, že by případné kárné řízení bylo pokračováním procesu vyřizování stížnosti, či jeho přímým procesním vyústěním. Zjištění důvodů pro podání návrhu na zahájení kárného řízení může mít samozřejmě svůj podklad v podnětu fyzické či právnické osoby. Podmínkou pro podání návrhu na zahájení kárného řízení ze strany kárného žalobce je však především důvodnost tvrzených pochybení soudce. Úvaha o tom, zda jsou důvody pro podání návrhu na zahájení kárného řízení dány či nikoliv, závisí na správním uvážení příslušného orgánu státní správy soudu. I pokud v rámci své úvahy takový orgán důvody pro podání návrhu na zahájení kárného řízení zjistí, nastupuje jeho zákonná povinnost zahájit kárné řízení pouze tehdy, nepostačí-li přijetí jiného opatření (viz postup dle § 88a zákona o soudech a soudcích). Na tomto místě lze odkázat na přílehlavé právní závěry městského soudu, že „*zákonodárce zvolil cestu zahájení kárného řízení se soudci výlučně na návrh některého z taxativně stanoveného okruhu veřejných činitelů, žalobci nepřísluší právo na podání takového*

návrhu ani vymáhání jeho podání po činiteli, který tak může učinit podle zákona, shledá-li takové podání důvodným.“

V nyní posuzovaném konkrétním případě tedy šlo o zjištění, zda se jmenovaný soudce dopouštěl nezákonného jednání v rámci konkursního řízení. Žalovaný po prošetření věci shledal, že se soudce žádného protiprávního jednání nedopustil, totožné závěry vedení Krajského soudu v Hradci Králové aproboval, a proto stěžovatele vyrozuměl v tom smyslu, že ve věci nebude přijímat žádná opatření k nápravě. Takový výsledek prošetření stížnosti se nemohl nijak negativně projevit ve stěžovatelově právní sféře, neboť (jak správně zmínil městský soud) smyslem tohoto zákonem předvídaného postupu nebylo autoritativní rozhodování o právech a povinnostech ani jedné ze stran (podatele stížnosti ani soudce, jehož jednání bylo stížností napadeno), nýbrž iniciace dozorové pravomoci příslušných orgánů státní správy soudu. Tímto vyrozuměním žalovaný nemohl zasáhnout do hmotněprávních oprávnění a povinností stěžovatele, neboť jím pouze vyjádřil, že podnět stěžovatele shledává nedůvodným a že nebude činit žádná další opatření.

Typově obdobnou situaci se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Ans 1/2009 – 299. V něm se vyslovil v tom smyslu, že výsledek vyřízení stížnosti osoby na člena České lékařské komory není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. Podle Disciplinárního řádu České lékařské komory se stížnosti osob na členy komory taktéž předběžně prošetřují; jde o proces podléhající podrobnější reglementaci než je úprava vyřizování stížností dle zákona o soudech a soudcích a jde o formalizované řízení, jež předchází vlastnímu řízení disciplinárnímu, je-li zahajováno. Nejvyšší správní soud i v tomto případě dospěl k závěru, že „[p]ředběžné šetření je (...) zaměřeno pouze na prošetření skutečností uvedených ve stížnosti za tím účelem, zda má smysl s určitým členem komory zahajovat disciplinární řízení. Stížnosti podávané na členy České lékařské komory proto nelze vnímat jinak než jako informace stěžovatele (podnět) vůči komoře o možném porušení zákonných a stanovských povinností členy komory, na jejichž základě může, ale nemusí, být zahájeno disciplinární řízení. Ačkoliv osoba podávající stížnost tímto úkonem bude zpravidla sledovat to, aby proti příslušnému členu komory bylo komorou zahájeno disciplinární řízení, a tomuto bylo uloženo disciplinární opatření, nemá na zahájení disciplinárního řízení právní nárok. Předběžné šetření samo o sobě totiž nevede k automatickému zahájení disciplinárního řízení – tento krok je pouze na úvaze revizní komise Okresního sdružení České lékařské komory. (...) Pokud tedy osoba, jež se domnívá, že byla jednáním člena komory poškozena, na něj podá stížnost, nemůže si nárokovat jeho potrestání v disciplinárním řízení ani jej nijak na komoře vynucovat. Rozhodnutí o stížnosti (ať už odmítavé podle § 4 odst. 3 a 4 Disciplinárního řádu České lékařské komory, nebo meritorní o zahájení či nezahájení disciplinárního řízení podle § 7 odst. 4 téhož stanovského předpisu) pak nelze považovat za rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., (...), neboť není způsobilé se jakkoliv negativně projevit ve stěžovatelově právní sféře: jeho práva a povinnosti zůstávají zcela nedotčena. Toto rozhodnutí pouze vyjadřuje názor příslušných orgánů komory na přípustnost či důvodnost zahájení disciplinárního řízení. (...) Ostatně určitou paralelu zde lze vidět například s odložením oznámení o přestupku podle § 66 zákona č. 220/1990 Sb., o přestupcích (kde je navíc výslovně uvedeno, že rozhodnutí o odložení se nevydává), či se sdělením správního úřadu k podnětu k zahájení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, které rovněž nelze považovat za rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.“

I ve světle citovaných právních závěrů lze tedy konstatovat, že neměl-li stěžovatel právní nárok na to, aby žalovaný se stížností naložil tak, jak to stěžovatel požadoval, tj. aby žalovaný podal návrh na zahájení kárného řízení, nemohl mít negativní výsledek vyřízení stížnosti ze strany žalovaného žádný vliv na jeho právní sféru. Žalobou napadený přípis žalovaného tedy nenaplnuje materiální znaky rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s., neboť se jím nezakládají, nemění ani neruší stěžovatelova práva či povinnosti, ani se závazně neurčuje, že určitá práva má či nemá. Městský soud tedy správně dovodil, že takový úkon žalovaného je vyloučen ze soudního přezkumu podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 68 písm. e) s. ř. s.

Městský soud se zabýval i obsahem namítaných mezinárodních úmluv, a to Trestněprávní úmluvou o korupci a Občanskoprávní úmluvou o korupci. V této souvislosti stěžovatel namítal, že městský soud tyto úmluvy nerespektoval a rozhodl ve prospěch tolerance kárného provinění soudce. I tato námitka je nedůvodná.

Trestněprávní úmluva o korupci se dotýká trestněprávních aspektů korupce a apeluje na smluvní státy, aby přijaly taková legislativní a jiná opatření, aby v úmluvě popsané skutkové podstaty úplatkářství byly ve vnitrostátním právním prostředí trestnými. V úmluvě není řešena kárná odpovědnost veřejných činitelů v souvislosti s naplněním některé skutkové podstaty úplatkářství a nezakládá (coby přímo aplikovatelná norma mezinárodního práva – viz čl. 10 Ústavy ČR) subjektivní veřejné právo stěžovatele na zahájení kárného řízení ve věci kárné odpovědnosti soudce. Obdobně je tomu i v případě Občanskoprávní úmluvy o korupci. Ta zavazuje smluvní státy, aby přijaly ve svém vnitrostátním právu účinné právní prostředky ve prospěch osob, které utrpěly škodu v důsledku korupčního jednání, aby jim bylo umožněno bránit svá práva a zájmy, včetně možnosti získání náhrady škody (čl. 1). Úmluva tedy směřuje k ochraně osoby poškozené a má jí zaručit právo na náhradu škody, způsobené v přímé souvislosti s korupcí. K tomu je ovšem třeba nejdříve mít prokázáno, že se konkrétní osoba (vůči níž budou úmluvou předpokládané nároky uplatňovány) korupčního jednání dopustila. Mechanismy, jak tuto premisu postavit najisto, ovšem úmluva neupravuje. Ustanovení čl. 5 úmluvy sice upravuje i odpovědnost státu za korupční jednání svých úředních osob při výkonu jejich funkcí, kárná odpovědnost veřejných činitelů v souvislosti s korupčním jednáním však není úmluvou řešena, a proto ani stěžovateli nemůže zakládat subjektivní veřejné právo na zahájení kárného řízení ve věci kárné odpovědnosti soudce.

Nelze ani souhlasit s tvrzením stěžovatele, že byl městským soudem zbaven práva na spravedlivý proces (v konkurzním řízení) a že správná žaloba je posledním prostředkem na ochranu jeho práva vlastnit majetek. Jak již bylo uvedeno shora, jednání soudce Krajského soudu v Hradci Králové bylo prověřeno předsedou a místopředsedkyní tohoto soudu a taktéž žalovaným. Z výsledku věci je zřejmé, že žádný z těchto orgánů pochybení soudce neshledal. Je-li stěžovatel i nadále přesvědčen o korupčním a jiném protiprávním jednání soudce, v důsledku čehož má být, jakožto většinový věřitel v konkurzním řízení, poškozen, má možnost se obrátit na orgány policie či státního zastupitelství a podat v tomto smyslu trestní oznámení; to ostatně, soudě dle obsahu předloženého správního spisu, i udělal.

Konečně k polemice stěžovatele, dle které ho městský soud odkázal, aby kárné provinění soudce řešil v rámci odvolání ve věci samé, Nejvyšší správní soud konstatuje, že je nedůvodná a svědčí o dezinterpretaci právního názoru městského soudu. Ten pojednával na str. 3 usnesení o tom, že jedinou cestou, jak může stěžovatel řešit *věcnou* nespokojenost s rozhodnutím soudu, je cesta řádných opravných prostředků. Městský soud na tomto místě nehovořil o tom, že by v rámci odvolání ve věci bylo lze řešit kárné provinění soudce; tak tomu samozřejmě není. Co se týče tvrzení stěžovatele, že ustanovení § 66b odst. 2 konkursního zákona vylučuje podání odvolání proti rozhodnutím soudu vydaným v rámci dohlédací činnosti podle ustanovení § 12 konkursního zákona, lze stěžovatele pouze upozornit, že v ostatních případech v konkursním řízení řádné opravné prostředky podávat lze. Stěžovatel může např. podávat námitky v patnáctidenní lhůtě proti konečné zprávě a vyúčtování, může podat odvolání proti usnesení o schválení konečné zprávy a vyúčtování odměny, může taktéž podat odvolání proti rozvrhovému usnesení i proti usnesení o zrušení konkursu. Stěžovatel tedy má v konkursním řízení k dispozici celou řadu opravných prostředků, v rámci kterých může řešit svou nespokojenost s věcným rozhodnutím soudu.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu